

ad § 3.

Ved denne Bestemmelse udvides de i Arbejdsløshedslovens § 3, Stk. 1 og 2, givne Regler om Arbejdsgivernes Pligter i Forbindelse med den Arbejdsanvisning, som foretages af de offentlige Arbejdsanvisningskontorer eller Arbejdsløshedskasserne, til ogsaa at gælde ved den Anvisning, der foretages af de heromhandlede kommunale Udvalg.

ad § 4.

Man har fundet det naturligt i den nuværende Situation at foreskrive, at Udvalgene skal bestræbe sig for under Hensyntagen til samtlige i Betragtning kommende Forhold fortrinsvis at anvise det bedst lønnede Arbejde til gifte Personer og Forsørgere og det mindre vellønnede Arbejde til Ikke-Forsørgere.

ad § 5.

Angaaende denne Bestemmelse henvises til de almindelige Bemærkninger foran.

Reglen i § 5 gælder efter Forslaget samtlige Ikke-Forsørgere under 30 Aar i Landkommunerne, og der maa saaledes ikke af Landkommuner — og Arbejdsløshedskassernes Afdelinger paa Landet — udbetales Understøttelse til de paagældende Personer, med mindre de kan forevise det i Bestemmelsen nærmere omhandlede Bevis fra det kommunale Udvalg. Naar man har begrænset Reglen til at gælde Ikke-Forsør-

gere under 25 Aar, skyldes det i første Linie, at det netop for de yngres Vedkommende er af Vigtighed, at deres Arbejds-kraft udnyttes i videst muligt Omfang, frem for at de oppebærer Understøttelse. Herved maa dog have i Erindring, at der nu i det hele ved Lovforslaget tilsigtes indført et skærpet Tilsynssystem, der skaber bedre Betingelser for Arbejdsanvisningens Effektivitet og derved sætter Kommunerne i Stand til mere effektivt end hidtil at varetage den Opgave at sikre sig, at der kun udbetales Understøttelse til Personer, der virkelig er trængende til offentlig Hjælp og udfolder fornødne Bestræbelser for selv at skaffe sig lønnet Beskæftigelse. Denne Opgave har altid paahvilet Kommunerne som et vigtigt Led i Forsorgen uden Hensyn til de paagældendes Alder.

I Tilfælde, hvor en Person, der søger Hjælp af det offentlige, for at undgaa Reglen i § 5 flytter fra vedkommende Landkommune til en Bykommune og dér søger Hjælp af det sociale Udvalg, følger det af almindelige Regler, jfr. nærmere Socialministeriets Cirkulære af 27. Marts 1934 om Hjælp til Tilflyttere og arbejdsu villige Personer, at Bykommunen i Almindelighed i Henhold til Forsørgslovens § 53, Stk. 1, maa henvise den hjælp søgende til den Landkommune, hvorfra han er kommet, idet han maa betragtes som havende bevaret sit Forsørgelsessted i den sidstnævnte Kommune.